

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 414/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na primerané hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti na prácu a na pomoc v hmotnej núdzi podľa čl. 39 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, zákazu ponižujúceho zaobchádzania podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13, zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 17/05 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 472/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2009 doručená a 25. januára 2010 doplnená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na primerané hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti na prácu a na pomoc v hmotnej núdzi podľa čl. 39 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zákazu ponižujúceho zaobchádzania podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 17/05 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 472/06. Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Z obsahu sťažnosti a jeho doplnenia najmä vyplynulo:

„Sťažovateľ podal žalobu 8 C/17/2005 dňa 28. 01. 2005 a dodnes je vec na rovnakom bode, zákonná sudkyňa vykonala iba niekoľko obštrukčných úkonov. ...

Zákonnou sudkyňou sa stala JUDr. O. D., ktorá vedela že sťažovateľ je v prekérnej finančnej situácii, ale z neznámeho dôvodu začala priam zúrivo konať proti D. B.

Spočiatku bol sťažovateľ oslobodený od poplatkov, pritom sa touto časťou veci vôbec nemusel zaoberať a mal ustanoveného advokáta JUDr. J. B...

Keď sa JUDr. J. B. začal javiť ako advokát silný, tak sudkyňa nariadila zrušenie oslobodenia aj ustanovenia advokáta a javila záujem prejednávať veci iba so sťažovateľom, ktorý nemá potuchy o právach v sociálnej oblasti.

Sťažovateľ odmietal pojednávať osamote a opakovane žiadal ustanovenie advokáta JUDr. J. B., ktorý má skopírovaný celý súdny spis 8C/17/2005 a má prehľad vo veci. ...

Ustanovenie advokáta OS BA I zrušil uznesením 8C/17/2005-195 a oslobodenie od súdnych poplatkov zrušil uznesením 8C/17/2005-196, čo je rozhodnutie čisto protizákonné!

Odvolací súd - Krajský súd Bratislava - senát JUDr. M. Š. potvrdil uznesenia prvostupňového súdu uznesením 3Co/472/06-219, teda opäť rozhodol PROTIZÁKONNE s tým, že žalobcu neoslobodil od súdnych poplatkov. TÝMTO BOLO PORUŠENÉ ZÁKLADNÉ PRÁVO čl. 13 dohovoru - PRÁVO NA UČINNÝ OPRAVNÝ PROSTRIEDOK! .

Krajský súd Bratislava ... v konaní 3Co/472/06-219 senát JUDr. M. Š., ktorý potvrdil uvedeným uznesením zo dňa 29. 12. 2006 neoslobodenie sťažovateľa od súdnych poplatkov, teda vydal protizákonné rozhodnutie a porušil zákon č. 621/2004 Z. z. čím porušil základné právo garantované čl. 6 ods. 1 právo na spravodlivé konanie a dodržiavanie zákonov a čl. 13 právo na účinný opravný prostriedok. Rovnako bolo porušené aj čl. 3 - s nikým sa nesmie zaobchádzať ponižujúco, teda vedome porušovať existujúci zákon, či už prvostupňovým alebo odvolacím súdom. Týmto sa napokon stalo, že po rokoch iná zákonná sudkyňa Mgr. D. D. opakovane chybné rozhodla, a neoslobodila sťažovateľa od poplatkov a tento sa opäť musel odvolávať - sťažovateľ je HRUBO ŠIKANOVANÝ a zaťahovaný do zbytočných odvolacích konaní, ktoré plnia jednu úlohu: SPÔSOBUJÚ CHRONICKÚ FRUSTRÁCIU a táto ničí zdravie sťažovateľa. ...

V súdnom spise sú dôkazy o tom, že sťažovateľ je plne invalidný od roku 2001, je nositeľom ŤZP, nemá možnosť zárobku. O zárobok v zdravotníctve prišiel v roku 1996 - keď mu TRESTNÝM ČINOM BOL ZNIČENÝ ZRAK - 5T 326/98-59 na OS Žilina, keď páchatel bol súdom uznaný za vinného.

S. p. nevidí dôvod na vyplácanie invalidného dôchodku, hoci je sťažovateľ plne invalidný 9-rokov a nemá nijakú možnosť túto skrivodlivosť zvrátiť, jeho zdravotný stav sa nezlepší, iba sa zhoršuje. ...

Zákonná sudkyňa Mgr. D. D. sa pridala k JUSTIČNEJ PERSEKÚCII a uznesením 8C/17/2005-340 zo dňa 20. 08. 2009 opakovane odmietla oslobodenie od poplatkov a neustanovila advokáta, teda znovu úmyselne porušila zákon, pretože zákon oslobodzuje od poplatkov sťažovateľa zo zákona (bez ďalšej diskusii medzi žalobcom a sudcom) a má nárok na advokáta, pretože sťažovateľ sa sám nedokáže chrániť pred porušovaním základných práv súdom! Teda JUSTIČNÁ TYRANIA pokračuje. ...“

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Bratislava I a Krajský súd Bratislava porušili základné práva D. B. garantované čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, právo na spravodlivé konanie a právo na účinný (nie protizákonný) opravný prostriedok.

Generálna prokuratúra SR porušila právo D. B. čl. 6 ods. 1 - právo na spravodlivé konanie a čl. 13 - právo na účinný opravný prostriedok - zmarenie mimoriadneho dovolania.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu Bratislava 3Co/472/06-219 zo dňa 29. 12. 2006, vec vracia Okresnému súdu Bratislava I na konanie bez prieťahov. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu konanie ukončiť v lehote 30 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu, Ústavný súd ustanovuje na konanie 8C/17/2005 JUDr. J. B., B.

Okresný súd Bratislava I je povinný zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 30.000 Eur, Krajský súd Bratislava je povinný zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 60.000 Eur a Generálna prokuratúra SR je povinná zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 60.000 Eur, všetci sú povinní zaplatiť v lehote 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu. V prípade omeškania sú povinní zaplatiť aj úroky z omeškania vo výške 17.6% ročne z dlžnej sumy od dňa povinnosti zaplatiť do zaplatenia.

Okresný súd Bratislava I je povinný zaplatiť D. B. satisfakciu za opakovane protizákonné rozhodnutie 8C/17/2005-340 a za ignorovanie sťažnosti proti prieťahom keď v roku 2008 bola sťažnosť dôvodná, ale v roku 2009 už nie, sumu vo výške 60.000 Eur v lehote 15 dní od dňa doručenia Nálezu ÚS SR, v prípade aj úroky z omeškania vo výške 17.6% ročne z dlžnej sumy od dna povinnosti zaplatiť do zaplatenia.

Zákonná sudkyňa JUDr. O. D. a Mgr. D. D. a senát JUDr. M. Š. sú povinní sa písomne ospravedlniť D. B. jasne a zrozumiteľne, v lehote 15 dní pod hrozbou povinnosti zaplatiť ďalších 10.000 Eur pre nesplnenie povinnosti - ale zaplatia ako fyzické osoby, každá ktorá nesplní uvedenú povinnosť.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje S. p.... vyrubenie invalidného dôchodku MUDr. D. B. vo výške dvojnásobku životného minima mesačne so spätnou platnosťou

nadobudnutia plnej invalidity od 16. 08. 2001, poisťovňa je povinná vybaviť vec v lehote 5 dní od dňa doručenia Nálezu.“

2. Sudca spravodajca Lajos Mészáros oznámil dôvody svojho vylúčenia v danej veci, avšak uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 320/09-6 zo 7. októbra 2009 bolo rozhodnuté, že menovaný sudca ústavného súdu nie je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v tejto veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol

posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

1. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta predovšetkým porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 17/05.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu (mutatis mutandis II. ÚS 26/95).

Zo spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 C 170/05, ktorý si na účely posúdenia prijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd zadovážil, vyplýva, že posudzované súdne konanie sa začalo 28. januára 2005, keď sťažovateľ podal na okresnom súde neúplný žalobný návrh proti Slovenskej republike–Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“ alebo „ministerstvo práce a sociálnych vecí“) na „náhradu škody - nemajetkovej ujmy - vo výške 10 000 000 Sk“ s príslušenstvom. Dňa 31. januára 2005 súd vyzval sťažovateľa na predloženie „Potvrdenia o majetkových pomeroch“ a súčasne ho vyzval na doloženie kópií príloh k návrhu na začatie konania. Dňa 14. februára 2005 sťažovateľ doručil súdu požadované dokumenty. Okresný súd uznesením

č. k. 8 C 17/05-98 z 28. júla 2005 priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov na celé konanie. Uvedeného dňa súd vyzval odporcu, aby sa do 30 dní od doručenia písomne vyjadril k návrhu. Odporca uvedenú výzvu prevzal 5. augusta 2005, avšak na túto nereagoval. Dňa 24. novembra 2005 súd nariadil vo veci pojednávanie na 31. január 2006, ktoré sa aj uskutočnilo a bolo odročené na 31. marec 2006. Dňa 6. februára 2006 súd uznesením č. k. 8 C 17/05-159 ustanovil sťažovateľovi právneho zástupcu v konaní pred okresným súdom. Uvedeného dňa súd vyzval odporcu, aby zaujal písomné stanovisko k návrhu sťažovateľa prednesenému na pojednávaní, a súčasne vyzval S. p. (ďalej len „S. p.“), aby poskytla súdu súčinnosť. Dňa 27. februára 2006 S. p. oznámila súdu, že ešte nie je právoplatne rozhodnuté o žiadosti sťažovateľa o invalidný dôchodok. Dňa 31. marca 2006 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 1. jún 2006 s tým, že právny zástupca sťažovateľa bol vyzvaný na doplnenie návrhu, ku ktorému došlo 20. apríla 2006. Dňa 26. mája 2006 odporca doručil súdu svoje vyjadrenie „*k opravenej a doplnenej žalobe*“. Dňa 1. júna 2006 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 6. október 2006. Dňa 2. júna 2006 okresný súd vyzval Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo spravodlivosti“) a S. p., aby sa vyjadrili k procesnému návrhu sťažovateľa. Dňa 13. septembra 2006 okresný súd uznesením č. k. 8 C 17/05-195 zrušil svoje uznesenie č. k. 8 C 17/05-159 o ustanovení právneho zástupcu sťažovateľovi a toho istého dňa uznesením č. k. 8 C 17/05-196 zrušil svoje uznesenie č. k. 8 C 17/05-98 o oslobodení sťažovateľa od platenia súdnych poplatkov. Dňa 2. októbra 2006 sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 8 C 17/05-195 a taktiež proti uzneseniu č. k. 8 C 17/05-196. Dňa 17. októbra 2006 bol spis doručený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaniach sťažovateľa. Dňa 29. decembra 2006 krajský súd svojím uznesením č. k. 3 Co 472/06-219 napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 8 C 17/05-196 (súdne poplatky) potvrdil. Dňa 28. augusta 2007 krajský súd svojím uznesením č. k. 3 Co 227/07-236 napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 8 C 17/05-195 (právny zástupca) potvrdil. Dňa 5. októbra 2007 bol spis vrátený okresnému súdu. Dňa 20. novembra 2007 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 11. marec 2008, ktoré sa aj uskutočnilo a bolo odročené na neurčito. Dňa 20. marca 2008 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 20. jún 2008. Dňa 7. apríla 2008 okresný súd uznesením č. k. 8 C 17/05-259 pripustil do konania ďalších účastníkov, a to S. p. a ministerstvo spravodlivosti. Dňa

30. mája 2008 sťažovateľ svojím podaním požiadal súd o „*opätovné ustanovenie advokáta*“. Dňa 20. júna 2008 bolo pojednávanie odročené na neurčito. Dňa 16. septembra 2008 bol spis sp. zn. 8 C 17/05 pripojený k spisu sp. zn. 7 C 151/08. Dňa 11. decembra 2008 zákonná sudkyňa JUDr. O. D. oznámila predsedníčke okresného súdu, že sa v danej veci cíti zaujatá, a preto predsedníčka súdu opatrením č. 84/08 odňala vec JUDr. O. D. a vec bola elektronickou podateľňou pridelená JUDr. E. T., opatrením predsedníčky súdu č. 85/08 však vec bola vrátená JUDr. O. D. Dňa 16. marca 2009 sťažovateľ požiadal súd o vykonanie znaleckého dokazovania. Dňa 2. apríla 2009 bola vec elektronickou podateľňou pridelená Mgr. D. D. Dňa 6. mája 2009 sa súd dopytoval u právneho zástupcu sťažovateľa, či nemá námietky proti jeho zastupovaniu v ďalšom konaní, vyzval sťažovateľa, aby oznámil a zdokladoval svoje aktuálne majetkové a zárobkové pomery. Dňa 19. mája 2009 právny zástupca sťažovateľa oznámil súdu, že v ďalšom konaní odmieta zastupovať sťažovateľa vzhľadom na svoju pracovnú zaťaženosť. Dňa 20. augusta 2009 okresný súd uznesením č. k. 8 C 17/05-340 sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal a neustanovil mu advokáta na právne zastupovanie v napadnutom konaní. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 31. augusta 2009 odvolanie. Po zadovážení stanovísk odporcov bol spis 2. novembra 2009 predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa. Dňa 13. marca 2010 sudkyňa krajského súdu JUDr. Ľ. B. vzniesla námietku svojej predpojatosti, pretože ju sťažovateľ žaluje o ochranu osobnosti. Dňa 23. marca 2010 predsedníčka krajského súdu opatrením sp. zn. Spr. 3010/2010 prikázala, aby namiesto JUDr. Ľ. B. bol náhodným výberom určený iný člen senátu. Dňa 6. apríla 2010 sudkyne krajského súdu Mgr. S. P. a JUDr. D. K. tiež vzniesli námietku svojej predpojatosti, pretože ich sťažovateľ žaluje o ochranu osobnosti. Dňa 27. apríla 2010 bol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), aby rozhodol o uvedených námietkach predpojatosti. Po vrátení spisu bol 18. mája 2010 na krajskom súde určený senát náhodným výberom bez sudcov, ktorí namietali svoju predpojatosť v danej veci. Dňa 8. júna 2010 krajský súd uznesením č. k. 15 Co 374/09-364 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Dňa 11. júna 2010 bol spis vrátený okresnému súdu.

Ústavný súd konštatuje, že z prehľadu procesných úkonov, ktoré vyplývajú zo súdneho spisu sp. zn. 8 C 17/05, je zrejmé, že okresný súd postupoval v danej veci v podstate plynule, snažil sa odstrániť prekážky konania, pretože konanie sa začalo na okresnom súde podaním neúplného a nepresného návrhu. Sťažovateľovi bol pôvodne ustanovený právny zástupca v konaní pred okresným súdom, napriek tomu k upresneniu podania (najmä vo vzťahu k účastníkom) došlo až 20. apríla 2006. Okrem toho sa sťažovateľ voči konajúcim sudcom (aj v odvolacích konaniach) správal tak, že neustále namietal ich zaujatosť alebo vyvolal situáciu, keď zákonní sudcovia museli oznamovať svoju predpojatosť (podával žaloby o ochranu osobnosti), nehľadiac na to, že často bezohľadne urážal zákonných sudcov. Napr. o jednej sudkyňi sa vyjadril tak, že „*je nespôsobilá na výkon súdnictva...*“, preto sťažovateľ žiadal „*o začatie disciplinárneho konania... tejto beštii v talári. Za odmenu môže čistiť WC na celom súde, ale jazykom*“. Napokon na adresu zákonnej sudkyne okresného súdu a krajského súdu doslova napísal: „*Žiadam zastreliť uvedené osoby...*“

Z uvedených skutočností *prima facie* vyplýva, že k predĺženiu napadnutého konania prispel predovšetkým samotný sťažovateľ tým, že podal neúplný návrh a neskôr napádal konajúcich sudcov, ktorí museli uplatňovať voči nemu právnu obranu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ svojím postupom sám znemožnil okresnému súdu (a tiež krajskému súdu) plynulo konať, pretože konanie v súlade s čl. 48 ods. 2 ústavy predpokladá tiež žalobný návrh, ktorý splňa zákonom ustanovené náležitosti, pričom v danom prípade tieto podmienky splnené neboli (*mutatis mutandis* I. ÚS 128/03, I. ÚS 252/06).

Okrem uvedeného sťažovateľ opakovane požiadal súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred okresným súdom a využil aj právne prostriedky nápravy, na čo mal právo, avšak z týchto dôvodov musel počítat' aj s predĺžením napadnutého konania.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prier'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prier'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01,

I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Postup okresného súdu v danej veci sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv, najmä základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

- uznesením okresného súdu č. k. 8 C 17/05-195 z 13. septembra 2006 (zrušenie ustanovenia právneho zástupcu sťažovateľovi), ktoré v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 Co 227/07-236 nadobudlo právoplatnosť 26. februára 2008,

- uznesením okresného súdu č. k. 8 C 17/05-196 z 13. septembra 2006 (zrušenie oslobodenia sťažovateľa od platenia súdnych poplatkov), ktoré v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 Co 472/06-219 nadobudlo právoplatnosť 26. februára 2008. Sťažovateľ síce tvrdí, že uvedené rozhodnutie krajského súdu mu „*nebolo nikdy doručené*“, avšak nahliadnutím do súvisiaceho spisu bolo zistené (vyplýva to z doručky pripojenej

k č. 1. 222, pozn.), že uznesenie krajského súdu č. k. 3 Co 472/06-219 z 29. decembra 2006 bolo sťažovateľovi doručené 13. marca 2007 a jeho právnomu zástupcovi 26. februára 2008.

Pretože predmetná sťažnosť bola podaná na ústavnom súde v čase (12. februára 2009), keď už dávno uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa už nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti v súvislosti s uvedenými uzneseniami okresného súdu v spojení s rozhodnutiami krajského súdu. Z uvedených dôvodov bolo potrebné v tejto časti sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

3. Okrem uvedeného ústavný súd konštatuje, že proti uzneseniu č. k. 8 C 17/05-340 z 20. augusta 2009 sťažovateľ podal odvolanie 31. augusta 2009, o ktorom prislúcha rozhodovať odvolaciemu Krajskému súdu v Bratislave, preto vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a toto rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal alebo preskúma krajský súd na základe odvolania sťažovateľa (sťažovateľ pritom súvisiace rozhodnutie krajského súdu vo svojej ústavnej sťažnosti nenapadol). Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu č. k. 8 C 17/05-340) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

4. Ak sťažovateľ v petite svojej sťažnosti uvádza, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) porušila jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 a podľa čl. 13. dohovoru, pretože jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nevyhovela, ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ generálnu prokuratúru ani neoznačil za účastníka tohto konania a okrem toho mimoriadne dovolanie ani nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy sťažovateľa, a teda k porušeniu týchto práv v okolnostiach danej veci ani nemohlo dôjsť, preto pripadalo do úvahy odmietnutie jeho sťažnosti v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

5. Ústavný súd napokon vo vzťahu ku krajne urážlivým vyjadreniam sťažovateľa v súvislosti s jeho predmetnou ústavnou sťažnosťou poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej „V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako

neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk.“ (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004).

V prípade hrubo neslušného a urážlivého obsahu takéhoto návrhu môže byť návrh odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ak záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup.

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými v jeho podaniach prekročil hranicu normálnej kritiky a hrubo uráža ústavný súd, všeobecné súdy a jednotlivých sudcov, a to v rozpore s princípom zachovávanía slušnosti, úcty k ústavnému súdu, k všeobecnému súdu a jeho sudcom.

Správanie sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu bolo možné označiť aj za zneužitie práva na podanie sťažnosti a odmietnuť ju pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2010